

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Țurcan Anatolie, Timofti Vladimir, Cobzac Elena, Guzun Ion

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lisnic Elena, de către avocatul Uncu Natalia și de către avocatul Balan Angela în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui

Golinat Vasile XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanța: 22.08.2017 - 04.04.2019;

Instanța de apel: 28.05.2019 - 29.10.2020;

Instanța de recurs: 05.01.2021 - 20.04.2021;

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 04 aprilie 2019, a fost încetat procesul penal în privința lui Golinat Vasile, în baza art.174 alin.(1) Cod penal, deoarece la data comiterii faptei nu a atins vârsta pentru tragere la răspundere penală.

A fost achitat de învinuirea adusă în baza art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 2 097 lei, a fost respinsă.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, prin rechizitoriu inculpatul Golinat Vasile a fost învinuit în aceea că, în noaptea de 30 octombrie spre 01 noiembrie 2011, aflându-se în casa lui Rusica Valentina, din s. XXXXX, acționând în scopul satisfacerii poftelor sexuale, cunoscând cu certitudine că minora Arnaut XXXX, născută la XXXXX, nu a atins vârsta de 14 ani, aplicând forța fizică, exprimată în lovirea cu mâna peste față și profitând de vârsta fragedă datorită căreia victima n-a putut opune rezistență fizică activă, cu forța a dezbrăcat-o de haine și pe pat a întreținut un raport sexual, cauzându-i conform raportului de expertiză nr.90 „D”, din 26 martie 2012 ruptură a himenului, care se califică ca vătămare corporală

neînsemnată.

Tot el, a mai fost învinuit de faptul că, după săvârșirea infracțiunii de viol, în același loc, peste un interval scurt de timp, intenționat, cu scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă, cunoscând cu certitudine că minora Arnaut XXXXX, născută la XXXXX, nu a atins vârsta de 14 ani, immobilizându-i mâinile și profitând de vârsta fragedă datorită căreia victima n-a putut opune rezistență fizică activă, pe același pat, i-a introdus membrul sexual în gura minore Arnaut XXXXX, satisfăcându-se astfel pofta sexuală.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus acțiunile lui Golinat Vasile de către organul de urmărire penală au fost calificate în baza art.171 alin.(3) lit. b) și art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal.

Instanța de judecată cercetând probele prezentate de partea acuzării a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate din prevederile art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal în cele ale art.174 alin.(1) Cod penal, deoarece Golinat Vasile în noaptea de 30 octombrie spre 31 octombrie 2011, aflându-se în casa lui Rusica Valentina din s. XXXXX, cunoscând cu certitudine că minora Arnaut XXXXX, nu a atins vârsta de 14 ani, a întreținut cu ultima un raport sexual.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Golinat Vasile să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal la 10 ani închisoare;
- art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal la 10 ani închisoare.

În temeiul art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 11 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

A încasa din contul inculpatului Golinat Vasile în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 2 097 lei, suportate pentru efectuarea examinării medico-legale și a expertizelor psihiatrice.

În motivarea apelului a invocat următoarele argumente:

- potrivit raportului de evaluare psihologică nr. 01-4d/12-526 din 20.03.2012 a copilului Arnaut XXXXX, s-a constatat că simptomatologia psihologică identificată în procesul examinării psihologice a XXXXX este specifică persoanelor care au trăit experiența abuzului sexual, menținerea în timp a consecințelor traumei psihologice la care a fost supusă (6 luni) indică un grad sever de traumatizare psihică și se recomandă încadrarea copilului în activități cu caracter de reabilitare psihologică și integrare socială, asigurarea securității copilului în relație cu abuzatorul;

- potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.90 D din 26.03.2012, la examinarea cet. Arnaut XXXXX integritatea himenului la momentul examinării din 01.12.2011 este dereglată. În legătură cu adresarea târzie nu este posibil de a aprecia vechimea deflorării. Însă nu se exclude că a putut avea loc în termenul și circumstanțele indicate de minora Arnaut. În materialul biologic prelevat de la minora Arnaut XXXX spermatozoizi nu s-au depistat (negativ). După caracterul său dereglarea (ruptura) himenului se califică ca leziuni corporale neînsemnate;

- potrivit actului de expertiză psihiatrică-legală de ambulator nr.315a-2012 a minorei Arnaut XXXX, s-a constatat că Arnaut XXXXX de maladii psihice nu

suferă. În timpul săvârșirii infracțiunii în care este parte vătămată, după cum reiese din materialele dosarului penal și examenul psihic prezent, ea dereglări psihice temporare n-a manifestat, a fost capabilă să perceapă evenimentele produse, să le memorizeze și să le reproducă adecvat, deci, poate face declarații asupra circumstanțelor cazului, ea a înțeles caracterul acțiunilor violatorilor, nu s-au depistat simptome, modificări psihologice care au putut fi cauzate de acțiunile cu caracter sexual săvârșite în privința ei;

- atât declarațiile inculpatului, cât și a părții vătămate date în ședința de judecată, urmează a fi apreciate critic, fiind temeinic pusă sub îndoială veridicitatea lor și fiind totalmente combătute prin probele acuzării, care confirmă pe deplin vinovăția acestuia;

- făcând o analiză a declarațiilor depuse de către martorii Secureanu Ion și Rusica Andrei în cadrul urmăririi penale, în raport cu declarațiile ultimilor audiați în cadrul ședinței de judecată, este necesar de menționat, că acestea au fost depuse consecvent, iar veridicitatea lor nu poate fi pusă sub îndoială din motivul coincidenței lor cu alte probe administrate în ședința de judecată;

- instanța a dat o apreciere greșită acțiunilor inculpatului, în opinia căreia ar fi prezente elementele infracțiunii prevăzute de art.174 Cod penal, or, în cazul copiilor victime cu așa vârstă (în speța dată 11 ani), consimțământul aparent al acestora nu are nici o relevanță juridică, iar făptuitorul este conștient de acest fapt;

- un alt aspect de remarcat este și faptul că această speță relevă un dezechilibru incontestabil de forța, acțiunile inculpatului împotriva unei persoane care nu avea nici o posibilitate de a se împotrivi sau opune rezistență fizică;

- ordonanța procurorului r-lui Sîngerei, Adrian Bordianu din 16.03.2012 cu privire la efectuarea urmăririi penale de către mai mulți ofițeri de urmărire penală, prin care a fost investit inspectorul grupei minori al IP Sîngerei, Aliona Cojemeachina cu atribuții de ofițer de urmărire penală, au fost adoptate legal, însă aceste hotărâri procesual-penale nu pot fi abilitate cu puterea lucrului judecat, atât timp cât însăși urmărirea penală a continuat. Prin urmare, nulitatea absolută nu se răsfrânge asupra ordonanței în cauza dată și nu poate servi temei de anulare a acesteia;

- la prezentarea materialelor de urmărire penală nici inculpatul, nici apărătorul acestuia, nu au invocat faptul efectuării unor acțiuni procesuale de către persoane necompetente sau căreia i s-a atribuit ilegal statut de ofițer de urmărire penală și nu au înaintat obiecții asupra ordonanței din 16.03.2012, prin care inspectorului pentru minori Aliona Cojemeachina i-au fost atribuite atribuții de ofițer de urmărire penală;

- instanța de fond, ajungând la concluzia că ordonanța din 16.03.2012 este ilegală, nu a luat în considerație faptul că actul de sesizare a instanței este valabil și, prin urmare, instanța este obligată să examineze cauza în baza probelor administrate nemijlocit în fața judecății, urmând să dea o apreciere și probelor acuzării examinate în instanța de judecată;

- în acest proces penal, toate probele incluse în rechizitoriu au fost cercetate și verificate nemijlocit în instanța de judecată, asigurându-se inclusiv dreptul la apărare a inculpatului. Respectiv, instanța de fond urma să aprecieze probele examinate în cadrul cercetării judecătorești și să le pună la baza sentinței adoptate;

- martorii RUSICA Andrei și SECUREANU Ion au declarat că, din spusele lui IVANCEA Maria, au înțeles că XXXXX face sex oral cu GOLINAT Vasile. Totodată, GOLINAT Vasile a revenit în camera unde erau toți, în același timp propunând lui Ion SECUREANU să întrețină și el un raport sexual cu Tatiana, dându-i pantalonii în jos și aruncându-l spre Tatiana, ceea ce indică la faptul că relațiile sexuale dintre GOLINAT Vasile și ARNAUT XXXXX nu au fost benevole și nu au fost bazate pe o prietenie benevolă, așa cum a declarat inculpatul - că i-ar fi propus prietenie XXXXX, apoi un raport sexual, cu ce ultima a fost de acord, ca în scurt timp GOLINAT Vasile să impună și alți prieteni să întrețină raport sexual cu persoana căreia i-a propus prietenie. Acest fapt vorbește de intenția lui GOLINAT Vasile nu de a prieteni, ci doar de a-și satisface pofta sexuală contrar voinței persoanei;

- instanța de fond în cadrul judecării cauzei penale nu a verificat multilateral și obiectiv toate împrejurările de fapt și de drept a cauzei în raport cu probele cercetate, iar concluziile instanței contravin cumulului de probe administrat, fiind nemotivate, ca urmare nefiind rezolvat fondul cauzei;

- partea vătămată ARNAUT Tatiana se afla în totalitate sub autoritatea și controlul inculpatului la acel moment. Or, anume această ultimă circumstanță creează făgaș optim pentru diferite abuzuri din partea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2020, a fost admis apelul, casată sentința, pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care GOLINAT Vasile a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.171 alin.(2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.art.70 alin.(3) și 79 Cod penal, la 4 ani închisoare;

- art.172 alin.(2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.art.70 alin.(3) și 79 Cod penal, la 4 ani închisoare.

În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, s-a stabilit definitiv pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a respins solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpatul GOLINAT Vasile a cheltuielilor judiciare în sumă de 2 097 lei.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, la examinarea cauzei penale, prima instanță nu a dat deplină eficiență prevederilor art.art.93-101, 26-27 Cod de procedură penală și nu a apreciat probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludentei și coroborării lor. În baza probelor acumulate nu a reținut just starea de fapt.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, soluția primei instanțe privind recalificarea acțiunilor lui GOLINAT Vasile în prevederile art.174 alin.(1) Cod penal, precum și soluția privind achitarea de sub învinuirea adusă în baza art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracționale, sunt neîntemeiate și contravin bazei probante existente pe cauză, cercetată în instanța de apel la demersul părții acuzării, care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare de către prima instanță.

Instanța de apel a statuat că, probele cercetate demonstrează vinovăției inculpatului și combat argumentele acestuia, precum că raportul sexual întreținut cu

partea vătămată Arnaut XXXX a fost benevol, la fel și argumentul, precum că nu a avut cu partea vătămată un raport sexual în mod pervers. Probele cercetate au confirmat în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul Golinat Vasile a săvârșit infracțiunea de violul asupra părții vătămate Arnaut XXXXX, precum și a săvârșit și acțiuni violente cu caracter sexual în privința acesteia.

În această ordine de idei, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului, potrivit cărora raport sexual cu partea vătămată a fost benevol. A considerat aceste declarații ca o metoda de a se eschiva de la răspundere. Afirmațiile acestuia fiind combătute prin probele cercetate, care cu certitudine exclud afirmațiile părții apărării, precum ca partea vătămată benevol a întreținut relații sexuale cu inculpatul.

Faptul că, martorii în acea seara nu au văzut ca Golinat Vasile sa-i fi aplicat Tatianeii careva lovituri sau forța fizică, precum și faptul că, partea vătămată benevol se ducea cu Golinat Vasile în alta camera, fără a fi impusă, nu infirma în nici un mod vinovăția inculpatului, precum și nu confirma că relațiile sexuale cu inculpatul, partea vătămată le-a întreținut benevol.

În acest sens, instanța de apel a notat că, circumstanțele cauzei din speță corespund recomandărilor hotărârii plenului CSJ și practicii CEDO, statuând că, partea vătămată Arnaut XXXXX era în imposibilitate de a-și manifesta voința din cauza vârstei fragede, de a se apăra și a opune rezistență fizică făptuitorului, care era de o vârstă mai mare decât dânsa, fapt de care a profitat inculpatul.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, în pct.19 al Hotărârii Plenului CSJ nr.17 din 07.11.2005, potrivit căruia, *în corespundere cu art.174 Cod penal, se califică raportul sexual altul decât violul, actele de penetrare vaginală, anala sau bucala și altele, comise asupra unei persoane, despre care se știa, cu certitudine, ca nu a împlinit vârsta de 16 ani, în cazul în care a existat consimțământul victimei la aceste acțiuni, acesta presupunând discernământul.*

Raportul sexual, altul decât violul, actele de penetrare vaginală, anala sau bucala și altele, săvârșite cu o persoană de vârstă fragedă, al cărei consimțământ nu are valoare juridică, deoarece aceasta nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă, se califică nu conform art.174 Cod penal, ci potrivit art.171 alin. (3) lit. b) sau art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a subliniat că, acest aspect cu certitudine s-a confirmat în prezenta cauza. Fiind audiată în ședința de judecată, partea vătămată Arnaut XXXXX a confirmat că, diferența între dânsa și Golinat Vasile este mare. Nu ține minte cum s-a ajuns la raport sexual. La vârsta de 11 ani nu-și dădea seama ce înseamnă raport sexual și nu poate să comunice de ce a mers la acest raport sexual. În circumstanțele date, instanța de apel a stabilit că chiar și în situația presupusului consimțământ al părții vătămate, acesta nu are valoare juridică și nu poate fi interpretat ca consimțământ la întreținerea raportului sexual, având în vedere vârsta de 11 ani a părții vătămate la momentul comiterii infracțiunii, care nu-și dădea seama ce înseamnă raport sexual. Totodată, lipsa urmelor de violență și absența unei rezistențe fizice din partea victimei, nu infirmă vinovăția inculpatului și nu confirmă că raportul sexual a fost benevol. Acest raport sexual a avut loc în lipsa consimțământului victimei, fapt confirmat prin raportul de evaluare psihologică și

raportul de expertiză.

Instanța de apel a conchis că, în prezenta cauza a fost confirmată și vinovăția inculpatului în săvârșirea acțiunilor violente cu caracter sexual în privința părții vătămate.

În contextul dat, instanța de apel a punctat că, vinovăția lui Golinat Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art.172 Cod penal, reiese din însăși declarațiile ultimului care le-a dat la faza urmăririi penale în calitate de bănuț. Astfel, potrivit procesului-verbal de audiere a bănuțului din 22.03.2012, reiese că (...) i-a propus părții vătămate să prietenească cu dânsul și să întrețină raport sexual. XXXXX i-a răspuns ca așa ceva nu face, dar poate sa-i facă altceva, adică sa-i ia membrul sexual în gură. Atunci, i-a dat pantalonii în jos și s-a culcat pe pat deasupra lui și i-a supt membrul. Între timp Secureanu a deschis ușa și văzând ce face XXXXX a intrat înapoi în altă cameră.

Prin urmare, instanța de apel neavând temei de a se îndoii în declarațiile lui Golinat Vasile de recunoașterea faptului că a avut un raport sexual oral cu partea vătămată, pe care le-a considerat veridice și le-a pus la baza deciziei de condamnare a inculpatului, acestea fiind confirmate prin ansamblul de probe administrate în prezenta cauză.

La fel, instanța de apel a ținut să menționeze că, Golinat Vasile a fost audiat în calitate de bănuț de către procuror, în prezența reprezentantului legal, a avocatului și pedagogului, ceea ce confirmă că bănuțul nu a fost constrâns sau influențat la darea declarațiilor.

În altă ordine de idei, instanța de apel a indicat că, potrivit actului de învinuire, inculpatului i-a fost incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin. (3) lit. b) Cod penal, fiind pusă în sarcina acestuia agravanta săvârșită asupra unei persoane minore în vârsta de până la 14 ani, precum și comiterea infracțiunii prevăzute la art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal, ce conține agravanta săvârșită asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

În cazul din speță, instanța de apel a considerat că, *partea acuzării nu a demonstrat și nu a făcut dovada faptului că inculpatul Golinat Vasile a cunoscut cu certitudine care este vârsta părții vătămate Arnaut XXXXXX.*

Având în vedere circumstanțele date și anume faptul că, până la momentul comiterii infracțiunii, inculpatul nu o cunoștea pe Arnaut XXXXX, ne cunoscând nici măcar numele acesteia, instanța de apel a concluzionat că, inculpatul nu a putut cunoaște cu certitudine vârsta părții vătămate. Mai mult, a luat în considerație și faptul că la momentul comiterii infracțiunii inculpatul la fel era minor. Acesta nu era în stare să evalueze obiectiv vârsta victimei sau cel puțin să admită faptul că ultima nu a împlinit vârsta de 14 ani.

Referitor la încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 2 097 lei de la inculpat, instanța de apel a ajuns la concluzia de a o respinge ca fiind neîntemeiată pe motiv că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat.

Astfel, a reținut că în cauza dată în cadrul urmăririi penale a fost efectuată examinarea medico-legală și expertize psihiatrice, pentru care statul a suportat cheltuieli sumare în mărime de 2 097 lei, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții

acuzării.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat următoarele argumente:

- cu trimitere la prevederile art.art.95, 100 Cod de procedură penală, a menționat că, la adoptarea deciziei de recalificare a acțiunilor inculpatului Golinat Vasile de la art.art.171 alin.(3) lit. b), 172 alin (3) lit. a) Cod penal la art.art.171 alin.(2) lit. b), 172 alin.(2) lit. a) Cod penal, instanța de apel nu a dat deplină eficiență acestor prevederi, inclusiv doctrinei penale și a făcut o apreciere a probatoriului ce nu se racordă la valoarea acestuia;

- organul de urmărire penală corect a calificat acțiunile inculpatului Golinat Vasile potrivit indicilor infracțiunilor prevăzute de art.art.171 alin.(3) lit. b), 172 alin.(3) lit. a) Cod penal, fapt care se confirmă prin cumul de probe acumulat în cadrul urmăririi penal și cercetat în instanțele de judecată;

- instanța de apel nu a dat o apreciere justă cumulului de probe prezentate de către părți din punct de vedere al coroborării lor, eronat, a ajuns la concluzia de recalificare a acțiunilor inculpatului fără a reține în sarcina acestuia agravantă săvârșită asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani în privința infracțiunilor incriminate;

- instanța de apel în partea descriptivă a constatată că, Golinat Vasile a săvârșit infracțiunile profitând de vârsta fragedă a părții vătămate, dar în consecință ajunge la concluzia că, partea acuzării nu a demonstrat și nu a făcut dovada faptului că inculpatul Golinat Vasile a cunoscut cu certitudine care este vârsta părții vătămate Arnăut XXXXX;

- partea acuzării consideră că, probele aduse în confirmarea învinuirii, cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate în baza art.art.171 alin.(3) lit. b), 172 alin.(3) lit. a) Cod penal;

- cu trimitere la prevederile art.art.142 alin.(1), 227 alin.(1) și 2), pct.1), 228 alin.(3) și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, consideră că instanța de apel nu a clarificat obiectiv circumstanțele și eronat a respins demersul cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare.

5.1. Avocatul Uncu Natalia în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6), 8) și 12) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar prin care a solicitat casarea deciziei și menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat următoarele argumente:

- prin ordonanța din 09 februarie 2012, a fost stabilită competența procurorului în procuratura Sîngerei - Șușu Constantin să exercite urmărirea penală, însă audierea părții vătămate Arnăut XXXXX și a martorului Ivancea Maria a fost efectuată de către Cojemeachina Aliona, inspector al grupei minori a Comisariatului de Poliție Sîngerei, ceea ce duce la nulitatea absolută a acestor acte, cât și celor ulterioare;

- nu este de acord cum a fost apreciate de către instanța de apel declarațiile date în cadrul urmăririi penale de către martorul Ivancea Maria și partea vătămată Arnăut XXXXXX, care nu pot fi reținute ca probe;

- fiind audiată în instanța de apel partea vătămată Arnăut XXXXX având

majoratul, a declarat că raportul sexual întreținut cu Golinat Vasile a fost unul benevol, nu l-a întrebat pe Golinat Vasile ce vârstă are și nici Golinat Vasile nu cunoștea ce vârstă are ea, nu a întreținut raport sexual oral cu inculpatul, nu ține legătură cu el și nu a fost rugată să depună alte declarații;

- acțiunile lui Golinat Vasile au fost ilegal recalificate de către instanța de apel în baza art.art.171 alin.(2) lit. b) și 172 alin.(2) lit. b) Cod penal, instanța de fond a calificat corect acțiunile inculpatului Golinat Vasile în baza art.174 alin.(1) lit. b) Cod penal și l-a achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracționale.

5.2. Avocatul Balan Angela în numele inculpatului în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar (suplementar) prin care a solicitat casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată

În motivarea recursului a invocat următoarele:

- recursul ordinar declarat urmărește repararea erorilor de drept admise de instanțele inferioare prin interpretarea eronată și neaplicarea prevederilor art.94 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, încălcarea jurisprudenței Curții Constituționale în materia excluderii probelor din consecință imediată și directă - fiind încălcarea art.6 paragraful 1 din CEDO;

- apărătorul nu este de acord cu modul de apreciate a probelelor de către instanța de apel care a dus la condamnarea inculpatului în baza art.art.171 alin.(2) lit. b) și 172 alin.(2) lit. b) Cod penal;

- referitor la stabilirea vinovăției de către instanța de apel în baza art.171 alin.(2) lit. b) Cod penal, care a menționat precum că, consimțământul nu are valoare juridică, deoarece victima nu înțelegea semnificația celor întâmplate, din cauza vârstei fragede, sunt eronate și combătute prin materialul probator administrat în speță;

- prima instanță a constatat mai multe fapte și circumstanțe, care au determinat adoptarea unei sentințe de achitare. Însă, instanța de apel nu a examinat și nu a comentat constatările primei instanțe, inclusiv, cu referire la declarațiile părții vătămate Arnăut XXXXX și a martorului Ivancea Măria, făcute în cadrul urmăririi penale;

- în cadrul cercetării judecătorești, nici o parte a procesului penal, nici un mijloc de probă, cum ar fi evaluarea și raportul de expertiză, nu confirmă existența acțiunilor de satisfacere a poftelor sexuale de către Golinat Vasile în formă perversă, săvârșită prin constrângere fizică;

- pentru a-și motiva soluția de condamnare a lui Golinat Vasile pe art.172 alin.(2) lit. b) Cod penal, instanța de apel a indicat că, declarațiile inculpatului date în cadrul audierii în faza de urmărire penală, la 22.03.2012, coroborează cu alte probe, însă nu a indicat nici una din ele;

- partea apărării a invocat și a argumentat nerespectarea procedurii speciale în cadrul urmăririi penale privind minorii, solicitând instanța de judecată de a constatat că prevederile legale stabilite de legislația națională, cât și de cea internațională au fost grav încălcate în speță, care au dus la violarea drepturilor fundamentale a învinuitului minor, dreptului la apărare și dreptului la o anchetă echitabilă.

6. Judecând recursurile ordinare în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

6.1.Cu referire la recursul procurorului.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către procuror, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, semnalând totodată și pct.12) a aceleiași norme procesual penale, care stabilesc că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, 12) faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență recurentul critică decizia instanței de apel sub două aspecte: 1) privind dispunerea recalificării acțiunilor inculpatului de la art.171 alin.(3) lit. b) și art.172 alin.(3) lit. b) Cod penal la art.171 alin.(2) lit. b) și art.172 alin.(2) lit. b) Cod penal și anume prin excluderea din actul de învinuire a agravantei asupra „*unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani*”, 2) privind respingerea solicitării procurorului de a fi încasate cheltuielile judiciare din contul inculpatului în sumă de 2 097 lei.

Cu privire la eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit menționează că, analizând decizia atacată în raport cu recursul declarat de procuror, sunt nefondate alegațiile acuzatorului de stat cu privire la soluția instanței de apel în ce privește respingerea cererii procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

În acest sens, instanța de recurs precizează că, potrivit art.229 alin.(1) Cod de procedură penală „*Cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului.*”

Potrivit alin.(2) al aceleiași norme „*Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința*

căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.”

Raportând circumstanțele invocate în recursul ordinar sub acest aspect, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, relevă în mod concludent că prima instanță și instanța de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art.385 alin.(1) pct. 14), 227 alin.(1) și (3), 143 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi făcută din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Totodată, prevederile art. 229 alin. (1) și (3) a Codului de procedură penală, prevede că instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare și poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reține că, alegațiile expuse de recurent în recursul declarat, au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra cărora această instanța s-a expus întemeiat, lipsind astfel careva raționamente pentru ca instanța de recurs să se îndepărteze de la concluziile efectuate de instanța de grad inferior, întrucât criticile procurorului în partea ce se referă la dezacordul cu respingerea încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, sunt neîntemeiate, deoarece instanțele de fond corect au ajuns la concluzia că aceste cheltuieli urmează a fi puse în sarcina statului deoarece au fost suportate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

La fel, Colegiul penal lărgit menționează că, partea acuzării nu a prezentat careva probe ce ar confirma solvența inculpatului sau capacitatea acestuia de achitare a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea expertizei, având această obligație exclusivă.

În aceste condiții, Colegiul penal lărgit consideră că, nu este incident în speță cazul de casare invocat de către recurent, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării deciziei contestate, în partea dispoziției referitoare la cheltuielile judiciare.

Cu referire la temeiul de casare a deciziei instanței de apel prevăzut la art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală, care stipulează că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, Colegiul lărgit conchide că raportând circumstanțele invocate în recursul ordinar, cu probele cauzei care au fost examinate în ansamblu, prezintă o situație clară și fără dubii a circumstanțelor de fapt că Golinat Vasile a săvârșit infracțiunile prevăzute de art.art.171 alin.(2) lit. b) și 172 alin.(2) lit. b) Cod penal.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit menționează că, nu este întemeiată critica procurorului, în vederea neaprecierii juste a cumulului de probe, în baza cărora urma a fi reținută agravanta săvârșită asupra unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani. În acest sens sunt relevate constatările instanței de apel care a notat că, partea acuzării nu a demonstrat și nu a făcut *dovada faptului că inculpatul Golinat Vasile a cunoscut cu certitudine care este vârsta părții vătămate Arnaut XXXXX*

Mai mult, se cere de a fi subliniat și faptul că, până la momentul comiterii infracțiunii, inculpatul nu o cunoștea pe partea vătămată, nu-i cunoștea numele, iar fetele s-au prezentat că au vârsta de 16 ani, având și o dezvoltare fizică respectivă.

Colegiul penal lărgit mai menționează în acest sens că, CtEDO în hotărârea *Capeau c. Belgiei* din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art.6§2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe admisibile privind vinovăția săi revină părții acuzării. Ignorarea jurisprudenței CtEDO și încălcarea prevederilor art.24 Cod de procedură penală lezează drepturile inculpaților la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenție.

În această ordine de idei, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul privind necesitatea de a revedea încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Golinat Vasile de la art. art.171 alin.(2) lit. b) și 172 alin.(2) lit. b) Cod penal la art. art.171 alin.(3) lit. b), 172 alin (3) lit. a) Cod penal, deoarece soluția adoptată de instanța de apel privitor la încadrarea juridică este corectă, ținându-se cont de circumstanțele *de fapt* stabilite în cadrul cercetării judecătorește de către instanța de apel.

6.2.Cu referire la recursul avocatului Uncu Natalia în numele inculpatului .

Potrivit recursului declarat de către partea apărării se semnalează temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) și 12) Cod de procedură penală care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii, 12) când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Colegiul penal lărgit constată că preponderent argumentele formulate de apărare se referă la modalitatea de apreciere a probelor, în special recurentul obiectând asupra depozițiilor date în cadrul urmăririi penale de către martorul Ivancea Maria și partea vătămate Arnaut XXXXX, care nu pot fi reținute ca probe.

La acest punct de analiză, instanța de recurs menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, acestea fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului raportat la învinuirea imputată acestuia prin actul de învinuire și sesizare a instanței.

De asemenea, la argumentele avocatului invocate în cererea de recurs privind modul de apreciere a probelor de către instanța de apel, Colegiul penal lărgit subliniază că, instanța de apel a dat o apreciere corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct.4, concluzii care se însușesc de către instanța de recurs pe deplin și astfel nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță.

Referitor la motivele invocate în cererea de recurs precum că „*prin ordonanța din 09 februarie 2012, a fost stabilită competența procurorului în procuratura Sîngerei - Șușu Constantin să exercite urmărirea penală, însă audierea părții vătămate Arnaut Tatiana și a martorului Ivancea Maria a fost efectuată de către Cojemeachina Aliona inspectorul grupei minori a Comisariatului de Poliție Sîngerei, cei ce duc la nulitatea absolută a acestor acte, cât și celor ulterioare*”.

Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, inculpatul cât și avocatul acestuia care considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea actelor procedurale îndeplinite de organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de lege, precum și, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu au avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că au acceptat situația dată.

La fel, conform alin.(4) al art.251 Cod de procedură penală, încălcarea oricărei altei prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Din actele cauzei rezultă că, la finisarea urmăririi penale (10.07.2017), când inculpatului i-au fost prezentate materialele dosarului, a făcut cunoștință cu acestea și a primit copia rechizitoriului pentru care a semnat, nu a invocat despre nulitatea actelor procedurale efectuate pe parcursul urmăririi penale, ceea ce prezumă că a fost de acord cu legalitatea acestor acte procedurale (f.d.51, Vol. II).

Cu referire la temeiul pentru recurs specificat la pct. 8) alin.(1) din art.427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, recursul nu a fost motivat sub acest aspect. Astfel, poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În contextul dat, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În ceea ce privește argumentele recurentului, sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art.427 alin. (1) pct.12) Cod de procedură penală, prin care își exprimă dezacordul cu calificarea acțiunilor sale de către instanța de apel și solicită să fie menținută sentința primei instanțe prin care a fost încetat procesul penal în baza art.174 alin.(1) Cod penal și achitat de infracțiunea prevăzută de art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal.

Colegiul penal lărgit reține ca fiind corecte constatările instanței de apel cu privire la încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.171 alin.(2) lit. b) și art.172 alin.(2) lit. b) Cod penal, deoarece vinovăția inculpatului și-a găsit confirmare atât prin declarațiile părții vătămate, cât și prin alte probe directe în constatarea circumstanțelor cauzei și care indică cu certitudine la vinovăția inculpatului, coroborându-se pe deplin cu declarațiile martorului Ivancea Maria (v. 3 f.d.106 verso), raportul de evaluare psihologică nr. XXXXX din XXXXX (v.1 f.d.101-103), raportul de expertiză medico-legală XXXXXX, (v.1 f.d.169), actul de expertiză psihiatrică-legală de ambalator nr.XXXXXX (v.1 f.d.186-187).

Mai mult, în ședința de apel inculpatul vina nu a recunoscut-o și a susținut integral declarațiile date în prima instanță, recunoscând învinuirea adusă în baza

art.174 alin.(1) Cod penal.

În acest sens, Colegiul penal lărgit face trimitere la hotărârea CEDO în cauza M.C c. Bulgariei din 04.12.2003, 39272/98 potrivit căreia în cauza dată a fost încălcat art.3 (interzicerea torturii) și art.8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie). Potrivit hotărârii date în conformitate cu normele dreptului internațional și dreptul comparat în ceea ce privește reglementarea infracțiunilor de viol, statele sunt obligate, în baza obligațiilor pozitive impuse prin art.3 și 8 din Convenție, să urmărească și să sancționeze de o manieră efectivă orice act sexual neconsimțit, chiar dacă victima nu a opus rezistență fizică. În speță, Curtea a constatat că deși organele de anchetă au depus anumite eforturi nu trebuie subestimate, acestea au insistat prea mult pe lipsa unor probe „directe” ale violului (de exemplu, urme de violență), constatând absența unei rezistențe din partea victimei. Această abordare este restrictivă, întrucât ancheta ar fi trebuit să fie axată pe problema consimțământului. În consecință, art.3 și art.8 au fost violate ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor pozitiv ale statului.

Circumstanțele cauzei în speță întru totul corespund recomandărilor hotărârii plenului Curții Supreme de Justiție și practicii CtEDO citate supra, în vederea faptului că partea vătămată Arnaut XXXXX era în imposibilitate de a-și manifesta voința din cauza vârstei fragede. Imposibilitatea părții vătămate de a se apăra constă în aceea că era incapabilă să opună rezistență făptuitorului deoarece era de o vârstă mai mare, nefiind în stare psihofiziologică de a-și manifesta voința din cauza vârstei fragede, fapt de care a profitat inculpatul.

Este relevant și pct.9 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.17 din 07.11.2005 „despre practica judiciară în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală”, potrivit căruia, *în corespundere cu art.174 Cod penal, se califică raportul sexual altul de cât violul, actele de penetrare vaginală, anală sau bucală și altele, comise asupra unei persoane, despre care se știa cu certitudine, că nu a împlinit vârsta de 16 ani, în cazul în care a existat consimțământul victimei la acțiuni, acesta presupunând discernământul.*

Raportul sexual, altul decât violul, actele de penetrare vaginală, anală sau bucală și altele, săvârșite cu o persoană de vârstă fragedă, al cărei consimțământ nu are valoare juridică, deoarece acesta nu înțelege semnificația celor ce i se întâmplă, se califică nu conform art.174 Cod penal, ci potrivit art.171 alin.(3) lit. b) sau art.172 alin.(3) lit. a) Cod penal.

6.3. Cu referire la recursul avocatului Balan Angela în numele inculpatului .

Colegiul penal lărgit a stabilit că, recursul ordinar „suplimentar” declarat de către avocatului Balan Angela în numele inculpatului la 19 aprilie 2021, este declarat peste termen. În acest sens, urmează a fi subliniat faptul că, potrivit prevederilor art.421 Cod de procedură penală, raportat la art.401 Cod de procedură penală, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sânt în drept să declare recurs ordinar. Totodată, pentru ca acesta să fie admis spre examinare de către instanța de recurs, el urmează a fi declarat în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei, așa cum este indicat expres în prevederile art.422 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs indică faptul că, potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în apel din data de 29 octombrie 2020, inculpatul a participat la ședința în cadrul căreia a avut loc pronunțarea dispozitivului hotărârii atacate (f.d.100-101 vol. III), fiind înștiințat asupra faptului că pronunțarea deciziei integrale va avea loc la data de 25 noiembrie 2020, la care s-a prezentat avocatul acestuia Uncu Natalia (f.d.102 vol. III) și a primit o copie de pe decizia pronunțată integral. În acest context, Colegiul penal lărgit constată cu certitudine că inculpatul cunoștea despre modul și termenul de atac al deciziei instanței de apel, însă a omis să-și exercite dreptul procesual în termenul legal.

Potrivit prevederilor art.231 alin.(3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Reieșind din sensul prevederilor nominalizate și în concordanță cu circumstanțele constatate, Colegiul penal lărgit reține că termenul de declarare a recursului (de 30 de zile) începe să curgă de la 26 noiembrie 2020 și expira la 28 decembrie 2020. Avocatul inculpatului a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel la data de 19 aprilie 2021, după expirarea termenului legal de 30 zile prevăzut de art.422 Cod de procedură penală, care nu poate fi considerat parte integrantă a recursului inițial, declarat în termen, or, legislația procesual-penală nu instituie reglementări privind recursul suplimentar – astfel, fiecare recurs urmează a fi examinat separat, inclusiv din punct de vedere al termenului de declarare.

Colegiul penal lărgit subliniază că termenul de recurs este un termen procesual legal, durata căruia este stabilită prin lege, iar în aceste condiții acesta este absolut și are caracter imperativ, astfel că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Instanța de recurs conchide asupra respingerii recursului ordinar declarat de către avocatul Balan Angela ca inadmisibil, deoarece este declarat peste termen.

6.4. În ansamblul circumstanțelor constatate, din motiv că temeiurile pentru recurs invocate în cererile de recurs nu și-au găsit confirmare, reieșind din faptul că anumite argumente invocate în cerere sunt neîntemeiate, iar altele inadmisibile, precum și din considerentul că nu s-au depistat alte erori care, examinate din oficiu, ar justifica casarea deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit conchide asupra soluției de respingere, ca inadmisibile, a recursurilor ordinare declarate în cauză, cu menținerea deciziei instanței de apel.

12. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

d e c i d e :

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lisnic Elena, de către avocatul Uncu Natalia și de către avocatul Balan Angela în numele inculpatului, cu menținerea deciziei

Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui Golinat Vasile XXXXX.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 20 mai 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Țurcan Anatolie

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Guzun Ion